

гытъ народы, отъ една страна чрезъ морето, а отъ друга, чрезъ высокы горы отъ сѣверна страна. При туй съсѣднытъ народы ги уважавають за тѣхната добродѣтель. Често даже други народы, когато сж въ разногласіе помежду си, призовавать ги за присѣдници на своитѣ распри и имъ повѣрять земитѣ и градоветѣ за които са сж карали помежду си. И понеже умныйтъ този народъ никога не е струвалъ насиліе заради туй сичкы му довѣрять. Тѣ са смѣютъ когато имъ приказвать за царѣ които не могатъ да опредѣлятъ границитѣ на държавытъ помежду си. Възможно ли е, казвать тѣ, да са боѣтъ чловѣцитѣ че не ще намѣрѣтъ земя? Сѣкогы ще са намѣри повече отъ колкото быхж могли да обработѣтъ. Тѣй като оставать земи свободны и необработены, ный не искамы даже да отбраниемъ собственнытъ наши земи срѣцо съсѣдытъ които быхж дошли да ги обсебѣтъ. Между жителитѣ на Бетика не срѣщашъ нито гордость, нито коварство, нито желаніе да распространѣтъ владычеството си; заради туй сосѣдытъ имъ нематъ никога причина да са боѣтъ отъ единъ такъвъ народъ, нито мыслѣтъ че ще иматъ нѣкога отъ тѣхъ страхъ и заради туй оставать ги спокойны. Този народъ предпочель бы да напусне страната или да са затрые нежели да са зароби. И тѣй толкосъ е трудно да са зароби на други, колкото е трудно да пожелае той да пороби другытъ. Туй е което поддѣржа единъ траенъ миръ помежду тѣхъ и съсѣдытъ имъ.“

Адоамъ свѣрши разказа си като приказа на кой начинъ Финикіянытъ правяхж търговіята си въ Бетика. „Тѣзи народы, рече той, са почудихж като видѣхж чужды чловѣцы дошли отъ далечны страны и преплавали морето: тѣ ны оставихж да построимъ единъ градъ на острова Гадесъ, пріехж ны даже въ мѣстото си чловѣколюбиво и ны направихж участницы на сичко що имахж безъ да ни поискать някоя заплата. При туй еще поискахж да ны даджтъ щедро сичката имъ излишна вълна, слѣдъ като си оставихж колкото трѣбаше за тѣхното употребеніе: и дѣйствително тѣ ни проводихж отъ нея даромъ едно голѣмо количество. За тѣхъ е голѣмо